



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Historia Pelagiana Et Dissertatio De Synodo V.
Œcumenica In Qua Origenis ac Theodori Mopsuesteni
Pelagiani erroris Auctorum justa damnatio exponitur, &
Aquilejense Schisma describitur**

Noris, Enrico

Patavii, 1708

Cap. 12. De legatione Episcoporum Galliæ ad Britannos, ac Synodo
Rejensi Baronii sententiæ expensæ. Julianus à Sexto Papa repulsus. Annus
mortis Cyrilli statuitur. Pelagiani à Leone Magno apud ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-72486](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-72486)

nes ferè Episcopos Galliarum ad Semipelagianos accessisse, ut cap. 5. notavimus. Quare cum in omnium penè sententiâ illa Augustini doctrina de efficaci electione ad primam gratiam *contraria putaretur Patrum opinioni, & Ecclesiastico sensui* teste Prospero in Epistola ad eundem Sanctum Doctorem, & præter paucos reliqui uno consensu contrâ eundem conspirarent, quid mirum, si Vincentius, qui toto eo eruditissimo, ac elegantissimo volumine unum hoc urget, nempe communem sententiam *privatis opinionibus*, ut ejusdem verbis utar, præponendam esse, eâ in controversiâ communi inter Galliæ Doctores sententiæ sibi inhærendum esse putaverit relicta Augustini Africani opinione, quæ nova putabatur, & *contraria Patrum opinioni, & Ecclesiastico sensui*? Hæc fufius profecutus sum, quò nonnullorum querelis facerem satis, qui grandi piaculo astringi putant eum, qui Vincentium Lerinensem eximie eruditionis, ac sanctitatis Patrem in Massiliensium album refert, quasi Semipelagiani id temporis hæretici fuerint, non verò viri suprâ cæteros in Galliis doctissimi, ac sanctissimi.

CAPUT XII.

De legatione Episcoporum Gallia ad Britannos, ac Synodo Rejensi Baronii sententiæ expensæ. Julianus à Sixto PP. repulsus. Annus Mortis Cyrilli statuitur. Pelagiani à Leone Magno apud Venetos repressi, & à Germano ex Britannia expulsæ. Mors Germani, ac Adonis de eodem historia confutata. De anno obitus Cassiani, aliæque de eodem Guesnay dicta rejecta.

^{Anno} ^{435.} **H**Uc usque continuatâ annorum serie Pelagianam historiam produximus; imposterum quæ interpolatis quibusdam annis in veterum monumentis eâ de re recitantur, describemus; subindè enim veluti è Vesuvio flammæ novi Pelagianorum, vel Semi-Pelagianorum conatus erupere. Baronius ad annum 435. Num. 16. alteram Sancti Germani Antiodorensis in Britanniam navigationem ad Pelagianos exturbandos refert, quo etiam anno ejusdem mortem recitat. Eruditissimus Cardinalis immo annalium descriptione, ac rerum gestarum multitudine penè obrutus, dum illas describendas aggressus est, temporis angustiis pressus minus exactam chronologiæ rationem habuit, quam diligentiore curam cum longè inferiori gloriæ portione posteris dereliquit. Quæ ille de Germani novo in Britanniam itinere, ac de Pelagianis Episcopis in Synodo Rejorum damnatis scribit, paucis examinabimus.

Altero tantum antè obitum anno Germanum in Britanniam trajecisse ex Constantio omnes consentiunt, diu verò eundem post annum 435. vixisse Ulfertius, annales Trecentis, ac Sigebertus cum Sigonio, aliisque tradunt. Cum anno 444. Hilarius Arelatensis Synodum pro deponendo Celidonio Episcopo celebraturus esset, diu Germanum moras necentem expectavit; hoc testatum facit Sanctus Honoratus Massiliensis in Vita Hilarii apud Surium 5. Maii cap. 10. ubi ait: *Ubi ejus nempè Germani adventus innotuit flammata ad utrosque nobilium, & mediocrium studia convolarunt, adfuerunt Celidonium inermis am suo adhibuisse consortio, quod Apostolica Sedis auctoritas, & canonum prohibent statuta.* Quare

Celidonus deponitur, qui statim Leonem Magnum appellans Romam se contulit. Quod ubi Hilario innotuit *non hyemis asperitatem, non alpium stridores attendens* Romam & ipse contendit. At Leo coactâ Synodo Hilario acriter increpito Celidonio sedem restituit. Hilarius verò, inquit Honoratus, *adhuc hyemis rigore sciviente, quos ratione non flexerat, credidit dereliquendos.* Leo eâ de re ad Episcopos Galliæ contrâ Hilarium literas dedit, quæ numero 81. inter Leonis Epistolas habentur; quo verò anno datæ sint, deducitur ex literis Valentiniani Imperatoris eadem in causâ rogante Leone transmissis ad Actium, qui Galliarum exercitus regebat; datæ illæ sunt VIII. Idus Junii Valentiniano Aug. VI. Cos. nempè anno 445. Hinc Synodus Gallicana, cui Germanus adfuit, celebrata est anno superiori 444. exeunte Autumno, ut initio Decembris Hilarius Romanum iter aggressus fuerit, & anno proximo causâ cadens adhuc hyeme sciviente Arelatē redierit. Quare novennio ultra annum 435. Germanum superstitem habemus.

Idem Scriptor Annalium anno 439. Num. 44. recitat ab Hilario Arelatensi Synodum apud Rejos in ^{Anno} 439.

Galliâ coactam, in quâ satis optimè de Pelagianis Episcopis consultum fuisse his verbis narrat: *Accidit enim, ut cum bis temporibus nonnulli Episcopi, qui sectati essent Pelagium, ad Ecclesiam se redire penitentes simularent, iis omnem recipiendæ sedem spem ademerint iidem Patres, qui ipsi concilio Regiensi interfuerunt.* Rursus: *Præter ea autem, quæ de ordinatione perpetuam factâ Episcopi Ebredunensis in hac tractata sunt Synodo, de illis etiam actum Episcopis, qui ex hæresi, vel Schismate ad Ecclesiam redirent, qui quo loco essent habendi Patres maturâ consultatione desinverunt, egerunt & de exequiis defunctorum Episcoporum.* Verum undè contrâ Pelagianos Episcopos aliquid ab Synodo Rejensi statutum fuisse collegerit, prorsus non video; etenim nulla in eo Patrum congressu Pelagianorum mentio fit. In errorem fortè Baronium duxit collector Conciliorum, quòd ille in indice capitum sic tertium prænotavit: *De Hæreticis, & Schismaticis Episcopis, si ad Catholicam fidem venerint, quid observari debeat.* Sed planè ineptè; Nam in eo tertio capite de uno Armentario Episcopo Ebrebunensi sermo fit, & eo quidem puni to non ob Pelagianismum, sed quòd idem contrâ canonum decreta à duobus tantum Episcopis consecratus fuerat. Statuitur autem, eundem posse in aliquâ parochiâ cum facultate Episcopi titulo Chorepiscopi habitare, præterquam in provinciâ maritimâ alpinâ, à quâ ille removebatur, neque Presbyterum posse ab ipso consecrari, itemque alia nonnulla nempè de loco &c. De Pelagianis vero Episcopis nec verbum quidè.

Julianus Pelagianus hoc anno 439. ad Episcopatum Eclanensem, ex quo olim dejectus fuerat, irrepere tentavit, sed Leo Archidiaconus callidissimi hæretici conatus elusit, egitque cum Sixto Pontifice, ut à simulatâ Pelagiani hominis penitentiâ sibi, atque Ecclesiæ caveret. Narrat hæc Prosper in Chronico his verbis ad consulatum Theodosii XVII. & Festi: *Hac tempestate Julianus Eclanensis jactantissimus Pelagiani erroris assertor, quem dudum amissi Episcopatus intemperans cupido exagitabat, multimodâ arte fallendæ correctionis speciem præferens molitus est in communionem Ecclesiæ irrepere; sed his insidiis Xystus Papa Diaconi Leonis hortatu vigilanter occurrens nullum aditum pestiferis conatibus patere permisit, & ita omnes Catholicos de rejectione fallacis bestie gaudere fecit,*

fecit quasi tunc primum superbissimam hæresim Apostolicus gladius decurcasset. Noverat olim idem Sixtus Pelagianos dolos, uti explicuimus ad annum 418. Hic anno sequenti V. Kal. Aprilis diem obiit, inter Divos relatus, etenim ipsâ die celebris in Martyrologiis ejusdem memoria recolitur. Cùm adhuc Presbyter esset, Pelagiani magni illi momenti patronum jactabant, cùm sub Zosimo penè omnibus Romæ imposuerant; sed per Africanos Patres hæreticorum dolis detectis, Sixtus omnium primus coram univèrso Populo Romano post Pontificem in Pelagianos anathema pronunciavit, & quò apud Afros conceptam fortè de se suspicionem tolleret, prolixiores ad Augustinum, & Alipium literas dedit, in quibus divinam gratiam solidè propugnabat, quas cùm legeret Sanctus Doctor ingenti lætitiâ se affectum scribit Epist. 104. ad Sixtum. *Quantâ, inquit, nos putas ista tua prolixiora scripta vel exultatione legisse, vel curasse, ut legantur, quibus valuimus, aliis obtulisse, atque adhuc quibus valemus, offerre: Quid enim gratius legi, vel audiri potest, quam gratiæ Dei tam pulchra defensio adversus inimicos ejus ex ore ejus, qui eorumdem inimicorum magni momenti Patronus antè jactabatur.* Ad hunc postea Sanctus Augustinus scripsit Epist. 105. in quam veluti in valentiorum succum totam de divinâ gratiâ doctrinam congestit. Extant etiam hujus Sixti III. pro peccato originali adversus Pelagianos carmina quædam, quæ lapidi in Basilicâ Constantinianâ incidenda jussit, & in Ecclesiasticis annalibus recitantur. Circumferuntur etiam nonnulla opuscula sub nomine Sixti, nempe liber de divitiis, alter de castitate, itemque Epistola de malis Doctoribus, sed hæc volumina Pelagianorum cœno fœdata haud Sancto Pontifici adjudicanda esse tradidere olim Cardinales Baronius, & Belarminus, quibus omnes consentiunt. Scribit Photius Cod. LIV. *Lectus est liber contra Pelagianam, & Celestianam hæresim, cujus hæc inscriptio: Exemplar actorum ab Occidentis Episcopis adversus Nestorianam dogmata. Hic refert eandem esse Nestorianam, & Celestianam hæresim, testemque laudat Cyrillum Alexandrinum Episcopum ad Theodosium Imperatorem Nestorianam, & Celestianam hæreses conspirare scribentem.* Hanc Synodum mortuo Cœlestino à Sixto successore initio statim in Pontificatûs celebratam existimo. Nec enim eam Synodum posteriori temporis deputanda esse videtur, cùm nullos amplius tumultus Pelagiani, ac Nestoriani cierent. Sixtus anno insequenti die natalitio Synodum de more Romæ coegit, ut patet ex ejusdem literis ad Cyrillum, & Joannem Antiochenum scriptis XV. Kal. Octobris Theodosio XIV. & Maximo Conss. in quâ Synodo de Nestorianis, ac Pelagianis actum fuit.

Successit Leo à rerum gestarum gloriâ Magnis nuncupatus, unus sanè Ecclesiasticæ navi ingruentibus undique periculosissimis tempestatibus regendæ par. Etenim ipso regnante non modò Attilâ Duce ferocissimæ nationes in Italiam irruentes nobilissimæ provinciæ miserissimam cladem intulerunt, verùm etiam Manichæi, & Pelagiani veteri illam peste afflare percontarunt; utrique tamen malo Leo occurrit animo periculis omnibus superiore. Hæreticos dudum infectatus fuerat; illius enim adhortatione Caesarius septem adversus Nestorianos libros vulgavit, in quibus etiam Pelagianos proscidit, & ut dictum est, Juliano in Catholicam communionem repentem aditum præcluserat, ubi verò Apostolicam Sedem tenuit, in eisdem etiam veluti de superiori loco ful-

mina ejaculatus est. Testatur hoc Prosper lib. de Prom. Dei dimid. temp. cap. 6. *In Italiâ nobis apud Campaniam constitutis, dum Venerabilis, & Apostolico honore nominandus Leo Manichæos subverteret, & contereret Pelagianos, & maxime Julianum.* Hæc verò contra Pelagianos peracta esse à Leone anno 443. colligo ex Chronico Prosperi, qui Maximo, & Paterno Conss. scribit: *Leo Papa contra Manichæos Romæ latitantes insurgit, codices eorum igni absumit.* Baronius, anno 444. num. 8. quem secuti sunt Vossius lib. 1. Hist. Pelag. cap. 32. Usserius, & cæteri, arbitratu Leonem in Campaniam adversus Juliani insidias Prosperum destinasse, idque ex relatis verbis ex libro de Promissionibus Dei par. 3. colligere se dicunt. Verùm ille auctor non à se, sed à Leone Manichæos, ac Pelagianos contritos scribit, & licet ille liber inter Opuscula Sancti Prosperi Aquitani legatur, haud illi tamen adscribendum puto, sed Prospero alteri Africano, ut suo inferius loco probabo, ubi de libris Prosperi judicium promam. Photius Cod. LIV. scribit, Prosperum post repressos à Septimio Episcopo, & Leone Pelagianos Romæ plures liberius pro hæresi loquentes confutasse: verba ejus sunt: *Romæ etiam quidam pro hæresi Pelagianâ liberè locuti sunt, quos Prosper homo sanè divinus libellis adversus eos in vulgus editis facile dissipavit, extinxitque, Leone etiamnum, quem diximus, Romanam sedem gubernante.* Cæterum nulli sunt libri Prosperi contra Pelagianos, cùm Photius eos libellos vocet, intellexisse puto eos, quos in Galliâ contra Semipelagianos evulgavit, quos tamen antè Leonis Pontificatum scriptos esse mihi penè compertum est. Contra ingratos verò lepidum illud carmen Romæ eundem scripsisse unus Usserius sine teste affirmat pag. 380. Scribit etiam idem Photius Leonem ferventi zelo contra nascentem Pelagianorum hæresim depugnasse addens: *Scripsit, & Leo Romanus de Pelagianis conversis oportere, si jam redeuntes recipi velint, scriptis opinionem suam detestari.* Baronius ad annum 444. Num. 8. ait, hæc scripta Leonis desiderari, sed planè illa extant inter Epistolas Leonis, quod paulò postea ostendetur.

Anno 444. Cyrillus exactis in Sede Alexandrinâ duobus, & triginta annis decessit, illique Dioscorus subrogatus fuit. Pater Lupus in notis ad Synodum Calchedonensem cap. 4. meisque Panvinius in Chronico Ecclesiastico scribunt, Cyrillum anno 447. obiisse. Bollandus vir nunquam satis laudatus tomo 2. ad diem 28. Januarii in notis ad Vitam Cyrilli §. 1. num. 6. ait: *fortassis hoc 28. Januarii anni 445. decessit.* Mortuo Theophilo anno 412. die 15. Octobris, uti lib. 1. cap. 4. narravimus, tertiâ ab ejusdem obitu die Cyrillus in avunculi locum successus fuit, ac teste Athanasio ex Cyrilli sorore Isidorâ nepote sedit magna Alexandria civitatis triginta, & duobus annis Archiepiscopus: in libello supplici act. 3. Synodi Calchedonensis. Quare nostrorum Scriptorum chronologia de morte Cyrilli falsa est, alias fediisset annos 37. Sed ex eodem libello altera Bollandi opinio refellitur; etenim Athanasius conquestus de injuriis sibi à Dioscoro post Cyrilli avunculi mortem irrogatis ait: *Omnia hæc adversum me à reverendissimo, & Dei amantissimo Dioscoro perpetrata in totis octo hodie annis eo circumveniente me, & insidias faciente &c.* Porro hic libellus recitatus est die tertiâ Idus Octobris Marciano Augusto Consule anno 451. quo die habita fuit actio tertia Synodalis Calchedone; at juxtâ Bollandi sententiam tunc an-

Anno
440.

Anno
443.

Anno
444.

nus septimus fuisset à morte Cyrilli. Quare hic decessit anno 444. undè anno 451. Athanasio labebatur annus octavus ab obitu avunculi. Fuit Cyrillus vir doctrinâ, ac sanctitate illustris, hæreticos nullo loco passus consistere gravissimis eisdem libris oppressit. Idem verò ob Pelagianos in Ephesinâ Synodo, cujus Præses, imò magna pars fuit, damnatos, ob Theodorum Mopsuestenum, ac Nestorium eorundem hæreticorum patronos confutatos plurimum nobis commendandus venit; uti enim Augustinus in Occidente, ita Cyrillus in Oriente Orthodoxam religionem sartam, testam servavit Pelagianis, ac Nestorianis toto Catholico Orbe proscriptis.

Memoriæ mandatum est, Cælestinum Papam phrygium ad Cyrillum misisse, quò majori cum auctoritate in Ephesinâ Synodo Apostolicæ Sedis Legatum ageret. Theodorus Balsamon Patriarcha Antiochenus in Nomocanone tit. 8. cap. 1. ait: *Hujus quoque temporis Patriarcha Alexandrinus ex præsentis editio- nis habet, ut cum phrygio celebret. Habuit autem hanc facultatem Sanctus Cyrillus à Romano Papa Cælestino, quando fuit Ephesina Synodus adversus Nestorium.* Baronius ad annum 430. num. 26. scribit, Cyrillum accepisse à Pontifice phrygium, nempe ipsum pallium. At phrygium mitram fuisse non pallium rectè ostendit Henricus Spondanus ad eundem annum in epitome Annalium Cæsaris Baronii. In diplomate donationis Constantini dicitur Imperator donasse inter cætera Pontifici phrygium, idest, mitram, necnon & superhumeralia, videlicet lorum. Idem tradit Sugerius Abbas in Vitâ Ludovici Grossi, alique. Et quidem Patriarchæ Alexandrini antè Cyrillum ab initio usque Christianæ religionis in Ægypto fundatæ pallio utebantur, quod à Divo Marco relictum è demortui Patriarchæ collo à succellere fumebatur, ut tradit Liberatus in Breviario cap. 20. Mitram phrygium indè appellatam putant Gretserus in notis ad lib. 1. Codini de Officiis aulæ, & Ecclesiæ C-P. & Bullingerus lib. 1. de Veste Pontif. cap. 7. quòd illud capitis integumentum opere Phrygio elaboratum erat. Sed horum opinio mihi non probatur; etenim cum vestes etiam phrygio opere contextæ fuerint, de quibus L. 2. de re vestiariâ c. 11. eruditè agit vir clarissimus, nec unquam satis laudatus Octavius Ferrarius, phrygium juxtà eam significationem acceptum non magis capitis, quàm alterius partis tegumen expressisset. Quare mitram phrygium dictam existimo eò, quòd eadem erat peculiare tegumentum, quo Phryges capita operiebant. Hinc Latinus ille apud Virgilium Æneid. 9. ver. 616. exprobrat Phrygibus Æneæ fociis, quòd mitras in capite gestabant.

Et tunicae manicas, & habent redimicula mitræ.
O verè Phrygiæ, neque enim Phryges.

Tatianus Assyrius in libro adversus Græcos, qui florantissimus, & insignis dicitur à Hieronymo in Catalogo Scriptorum, irridet Helenam, quæ relicto flavi-

*Epistola 83. Leonis Papæ ad Septimum
Alini Episcopum.*

Lectis fraternitatis tuæ literis, vigorem fidei tuæ, quam olim noveramus, agnovimus, congratulantes tibi, quòd ad custodiam gregum Christi, pastoralem curam vigilanter exequeris, ne lupi, qui sub specie ovium subintrarunt, bestiali savitiâ simplices quoque dilacerent, & non solum ipsi nullâ correctione proficiant, sed etiam ea, quæ sunt sana, corrumpant. Quod ne viperea possit obtinere fallacia, ad metropolitanum Epis-

como Menelao mitrigerum, & abundantem auro Paridem secuta est. Tomo 2. Bibl. Patrum pag. 177. Edit. Colon. 1618. Paridem Phrygium mitrigerum vocat à capitis tegumento Phrygiæ genti familiari. Isidorus etiam lib. 19. Originum cap. 21. ait: *Mitra est pileum Phrygium caput protegens.* Ex quibus satis solidè probatur, mitram phrygii nomine appellatam, quòd peculiare fuit apud Phrygios capitis integumentum, non autem quòd phrygio opere contexta erat.

Cum Episcopus Alini Septimius animadvertisset in nostrâ provinciâ Venetâ plurimos Clericos in specie tantum damnatis erroribus Pelagianis in Catholicorum consortium receptos hæresim clanculum restaurare, statim hac de re per literas Leonem Pontificem certiore fecit, qui ad Januarium Antistitem Aquilejensem totius provinciæ Metropolitanam literas misit, quibus hæc inter cætera injungit: *Ut congregatâ Synodo Provincialium Sacerdotum, omnes sive Presbyteri, sive Diaconi, sive cujuscunque ordinis Clerici, qui de Pelagianorum, Cælestianorumque consortio in communionem Catholicam eâ imprudentiâ sunt recepti, ut non prius ad damnationem sui coarctarentur erroris, nunc saltem posteaquam hyprocrisis eorum ex quadam parte detegitur, ad veram correctionem, quæ & ipsis prodesse, & nullis possit nocere, cogantur. Damnent apertis professionibus suis superbi erroris Auctores, & quicquid in doctrinâ eorum universalis Ecclesia exhorruit, detestentur, omniaque decreta Synodalia, quæ ad excisionem hujus hæreseos Apostolicæ Sedis confirmavit auctoritas, amplecti se, & in omnibus approbare plenis, & apertis, ac propria manu scriptis protestationibus eloquantur.* Epistolam etiam Septimii transmisit ad eundem Januarium, ut patet ex initio ejusdem: *Relatione Sancti Fratris, & Coepiscopi nostri Septimii, quæ in subditis habetur &c.* Hæc Leonis Epistola octuagesima quarta ad Nicetam Aquilejensem vulgò inscripta est. In antiquis codicibus Conciliorum editionis Colonienfis anno 1551. hunc titulum præferebat: *ad Aquilejensem Episcopum.* At cum quidam legerent Epistolam 77. scriptam ad Nicetam Episcopum Aquilejensem datam XI. Kal. Aprilis Leone, & Majorano Augg. Coll. nempe anno 458. alteram quoque posteriorem 84. ad eundem Nicetam missam existimant. Verùm hanc Epistolam scriptam ad Januarium anno 447. & quidem antè quartam, quæ Januario eidem inscribitur, non improbabiler quis suspicari posset ex collatione Epistolæ 83. ad Septimum, & 4. ad Januarium, quæ sunt ejusdem omnino exempli; nam cum Januarius Leonis rescripsisset, se omnia ex ipsius mandato acturum, cogendo hæreticos ad publicam erroris detestationem voce, & scripto insuper firmandam, Leonas ejusdem exempli literas misit ad Septimum, quibus ei significabat, quæ Januario mandasset, & ad Januarium, quibus gratulabatur, quòd imperata promptè facesset. Hoc non potest melius evinci, quàm utramque Epistolam subjiciendo.

*Epistola 4. Leonis Papæ ad Januarium
Aquilejensem Episcopum.*

Lectis fraternitatis tuæ literis, vigorem fidei tuæ, quam olim noveramus, agnovimus, congratulantes tibi, quòd ad custodiam gregum Christi pastoralem curam vigilanter exequeris, ne lupi, qui sub specie ovium subintrarunt, bestialis savitiâ simplices quoque dilacerent, & non solum ipsi nullâ correctione proficiant, sed etiam ea, quæ sunt sana, corrumpant. Quod ne viperea possit obtinere fallacia, dilectionem tuam du-

ximus

Episcopum pro vincia Venetia scripta direximus, quibus ad status sui periculum cognosceret pertinere, si quisquam de Pelagianorum, & Cælestianorum consortio veniens in communi one Catholicâ sine professione legitima satisfactionis habeatur. Saluberrimum est enim, & spiritualis medicina utilitate plenissimum, ut sive Presbyteri, sive Diaconi, sive alii cujuslibet ordinis Clerici, qui se correctos videri volunt, errorem suum, & ipsos erroris auctores damnari à se sine ambiguitate fateantur, ut sensibus pravis dudum peremptis, nulla sperandi superfit occasio, ne ullum membrum Ecclesiæ talium possit societate violari, cum per omnia illis professio propria cæperit obviare. Circa quos etiam illam canonum constitutionem præcipimus custodiri &c.

Septimio quidem insinuat, scripsisse se ad Januarium, nemini licere ab his Ecclesiis, ad quas propriè pertinebant, abscedere, quò ignoti facilius ad sacros Ordines superiores promoverentur, quod ex Epist. 84. ad eundem Antistitem Aquilejensem patet. Januario verò consulente, an Clerici qui Pelagiani aliquando fuerint, ad superiores ordines promoveri possent, id severè prohibet: *adempti sibi omni spe promotionis, in quo inveniuntur ordine, stabilitate perpetuâ maneant.* Literæ illæ Leonis datæ sunt ad Januarium Pridie Kal. Julii Alipio, & Ardabure VV. CC. Coss. anno scilicet 447. Undè corrigendæ sunt tabulæ Ughelli, qui in Italiæ sacræ descriptione Tomo 5. Aquilejenses Patriarchas recensens post Sanctum Chromatium Nicetam ponit. Ille enim floruit vivente Rufino Aquilejensi, ut constat ex priori investivâ ejusdem Rufini, ubi ait: *Signaculum fidei consecutum sum per sanctos viros Chromatium, Jovinum, & Eusebium opinatissimos, & probatissimos in Ecclesiâ Dei Episcopos.* Rufinus verò obiit ineunte anno 411. Sanctus Nicetas vivebat anno 458. nam eo anno ad ipsum legitur scripta Epist. 77. Leonis Papæ data XII. Kal. Aprilis Majorano primùm Cos. post illatum ab Attilâ Aquilejensibus excidium. Quare Januarius, qui anno 447. eam Ecclesiâ regebat, inter Chromatium, & Nicetam locandus est; hic enim anno demum 450. sedere cœpit. Imò vir disertissimus Henricus Palladius lib. 10. rerum Foro-Julienensium medios duos alios inserit, Augustinum, & Adelphum, quos Ughellus Nicetâ posteriores facit. Illud autem observandum est in Epist. 84. quæ ad Nicetam dicitur scripta, integra duo capita ad verbum ex libro Enchiridii Sancti Augustini nempe cap. 45. & 46. excerpta legi, quod in Augustini gloriam cedit, nempe Pontificem doctissimum, eundemque eloquentissimum contra Pelagianos ex Apostolicâ Sede unius Augustini vocibus esse locutum, ut jam Augustini sententiæ Spiritus Sancti oracula evaserint. Sed de his allas

Anno 447. Dum hæc in Italiâ contra Pelagianos à Leone, & Januario Aquilejensi decernuntur, iidem superbi divinæ gratiæ hostes à Sancto Germano totâ Britannia expulsi solum vertere coacti sunt. Res autem ita se habuit. Repressis anno 430. in Britannia Pelagianis per Germanum, & Lupum Gallicos Antistites, diuturna pax esse non potuit. Nam illis quidem re feliciter gestâ in patriam profectis, hostes elanculum nonnullorum animos tentare, & eosdem se ad adjicere lento conatu cœperunt; quorundam

ximus commonendam, insinuantes ad animæ periculum pertinere, si quisquam de his, qui à nobis in hæreticorum, atque Schismaticorum sectam delapsus, & se utinque hæreticæ communionis contagione maculavit, respiciens in communionem Catholicâ sine professione legitima satisfactionis habeatur. Saluberrimum est enim, & spiritualis medicina utilitate plenissimum est, ut sive Presbyteri, sive Diaconi, aut cujuslibet ordinis Clerici, qui se correctos videri vellent, atque ad Catholicam fidem, quam jam pridem amiserant, rursim reverti ambiant, prius errores suos, & ipsos auctores errorum damnari à se sine ambiguitate fateantur, ut sensibus pravis etiam peremptis, nulla sperandi superfit occasio, ne ullum membrum talium possit societate violari, quam per omnia illis professio propria cæperit obviare. Circa quos etiam illam canonum constitutionem præcipimus custodiri &c.

postea accessione superbientes iterum bellum contra gratiam restaurantes in publicum eruperunt. Britannii, qui vera dogmata tuebantur, hos hostium insultus per literas Germano Antiodorensi significarunt opem etiam, atque etiam implorantes. Ille adjuncto Severo Trevirensium Antistite Lupi Trecentis discipulo in Britanniam iteratò navigavit, ubi magno cum honore exceptus populum quidem vetera fidei Christianæ dogmata retinere cognovit, paucis quibusdam ad Pelagianos accedentibus. In rebellionis Auctores quæsitum, atque mitius, quam sceleris gravitas poscebat, in eisdem animadversum est, etenim ex Insulâ pulsi in mediterraneas regiones deportati sunt, ne novis iterum tumultibus Britannicas Ecclesias turbarent, de quâ re Henricus Antiodorensis lib. 4. Vitæ Beati Germani antè annos septingentos hæroico carmine descripsit: ait:

*Hinc sacer ad plebem sermo convertitur omnem
De lapsu seu que reparent impendia lapsum.
Obtinet immotis columnen fundata columnis
Tuta fidei, fidei pugnant pro fœdere cuncti.
Perpauci suberant detecta fraudis alumni:
Sistuntur, cunctis eadem sententia præstat,
Mullari exilio jugi. Sic Insula felix
Tartaræ tum peste carens, insignibus almæ
Nunc etiam fidei casto splendore coruscat.*

Qui auctor, uti & Bedæ lib. 1. Hist. Anglicæ cap. 21. omnia desumpserunt à Constantio lib. 2. Vitæ Sancti Germani. Cæterum quod non conveniunt Scriptores, in statuendo tempore, quo hæc contra Pelagianos in Britannia peracta sunt, & hoc quoque investigandum est, ut rerum in Pelagianâ causâ gestarum tempora inter tot opiniones certius habeantur.

Germanum altero antè obitum anno in Britanniam profectum ex Constantio colligitur, qui libro 2. cap. 5. inquit: *Vix domum de transmarinâ expeditione remeaverat, & jam legatio Armoricanæ tractus fatigationem Beati Antistiti ambiebat.* Mortuum verò scribit, dum apud Valentianum Ravennæ eâ legatione fugebatur; quare annus obitus Germani indagandus est, ut Britannicæ navigationis tempus statuatur. Certum est, Germanum non superasse annum 450. Nam idem Ravennæ honorificè exceptus fuit à Placidia, quæ ex Prospero in Chronico obiit anno 450. V. Kal. Decembris, & à Petro Chrysologo, quem eo anno, vel superiori fortè dececessisse 2. Decembris, quâ die ejus memoria recolitur, patet ex Epistolâ Leonis 35. ad Leonem Ravennatem datam die 24. Octob. Marciano Cos. hoc est anno 451.

no 457. Nam anno 448. idem Chrysológus literas ad Eutychem malè jam ob hæresim audientem dedit; Eutyches verò in Italià eo ipso anno ad Kalendas Junias inter Catholicos habebatur ex literis Leonis ad ipsam eadem die datis, in quibus Eutychem zelum laudat, quo contrà Nestorianos depugnabat: ea est Epistola sexta. Hæc inserenda putavi, ut eos corrigerem, qui Petrum Chrysológum circa annum 440. obiisse scribunt, quæ fuit Hieronymi Rubei, & communis Scriptorum Ravennatum sententia, quæ si vera esset, sanè antè annum 440. Germanus Antifiodorensis Ravennæ Crysológus Præfule diem obiisset. Sigebertus in Chronico tradit anno 450. mortuum Germanum, cui astipulantur Annales rerum Antifiodorensium. Sigonius antiquæ historiæ peritissimus libro 13. de Imperio Occidentali scribit illum obiisse anno 448., quod quidem ex Armoricanis tumultibus potius, quam certiori argumento deduxit. Verùm ex Constantio, qui Germani vitam diligentissimè in literas digessit, annus ejusdem obitus insigni caractere explicatur. Scribit lib. 1. cap. 5. Sanctum Amatorem Germani decessorem obiisse Kalendis Maii ferià quartà, at ferià IV. incidit in primam Maii anno 418. Cyclo Solis VII. Lunæ I. lit. F. quare eo anno Amatori suffectus fuit; cum verò ex Constantio annos triginta Antifiodorensis Ecclesiam rexerit, patet eundem ad Superos abiisse anno 448. die 31. Julii.

Hic tamen quædam Adonis narratio corrigenda est, quam si admitteremus, Germani obitus ultrà annum 470. protrahendus foret. Scribit in Chronico ætate VI. Germanum Antifiodorensis Viennæ Ravennam versus transeuntem Severo Presbytero sanctitate, & miraculis illustri templum eo tempore ædificanti promississe, se ex Italià reducecem ejusdem templi consecrationi adfuturum. Cum autem Severus nequicquam diu Germano expectato templi dedicationem perageret, sacrum Germani cadaver ex Italià Viennam delatum ibidem in novâ Ecclesiâ paululum repositum fuit, donec jumenta reficerentur, additque: *Ischius tunc temporis Viennensem regebat Ecclesiam sextus à Beato Paschasio, cuius diebus præfatus Severus gloriosus Presbyter ab Indiâ Viennam venit; qui Episcopus floruit usque ad tempora Zenonis Imperatoris.* Hæc certè longius à vero abeunt. Nam Ischius sedit Viennæ inter Sanctos Mamertum, & Avitum Archiepiscopos; habemus locupletissimum, & idoneum restem ipsum Alcimum Avitum ejusdem Ischii filium, & postea successorem, qui in oratione de rogationibus apud Surium ad 11. Maii hæc ait: *Prædecessor namque meus, & spiritualis mihi in baptismo Pater Sanctus Mamertus Sacerdos, cui ante paucos annos Pater carnis meæ accepto (sicut Deo visum est) sacerdotio in tempore successit.* Mamertus floruit anno 462. & sequentibus, ut liquet ex Epistolis Hilari Papæ ad Episcopos Galliæ, & Sidonius Episcopus anno 472. lib. 7. Epist. 1. ad Mamertum scribit. Quare cum Germani corpus Viennæ Antifiodorum perferebatur, & quidem jubente Placidia Augusta, Viennensem Ecclesiam Ischius Mamerti successor minimè regebat.

Hoc anno 448. obiisse Massiliæ Cassianum scribit Guesnay lib. 2. de Vita ejusdem cap. 2. pag. 228. *Placidissimè, inquit, expiravit, animamque auctori, à quo conditam acceperat, feliciter transmisit anno post Christum natum 448.* Idem repetit cap. 25. pag. 505. *In pace quiescit X. Kalend. Augusti anno 448.* Cum verò, uti cætera, etiam annum obitus Cassiani sibi fingat, statim idem ipse sui obitus post decem ver-

sus in alterum annum vitam eidem prorogat inquit: *mortuus est Massiliæ anno 449. Theodosii junioris anno 42. Valentiniæ tertiæ 25. & Leonis Papæ X. Ibi verò nempe cap. 25. pag. 505. Trithemium asserentem obiisse Cassianum anno 435. ex eo rejicit, quia dedit Cassianus libros suos de Incarnatione Leoni Papæ ordine temporum Sixto longè inferiori.* Idem dixerat cap. 1. eo, quod Cassianus in Epilogo lib. 7. ad Constantinopolitanos ait: *Undè obsecro, ac deprecor omnes vos, qui intrà C. P. urbis ambitum sitis, & per affectum patriæ cives mei, & per unitatem fidei fratres mei estis, ut separetis vos ab illo, ut scriptum est, lupi rapaci, qui devorat Dei populum sicut cibum panis.* Ommitto, quod Leo immediatus Sixti successor improprie dicitur *ordine temporum Sixto longè inferior.* Illud mendacio propius est, quod velit Cassianum libros de Incarnatione nuncupasse Leoni jam Papæ, atque adeo eisdem non emissos citrà annum 440. quo ille ad Pontificium solium erectus fuit; Cassianus enim scripsit illa volumina, ut rectè advertit Cardinalis Baronius, antè Synodum Ephesinam celebratam anno 431. in quâ cum damnatus fuerit Nestorius, illam profectò Cassianus contrà eundem scribens laudasset, si post eum annum scripsisset. Præterea anno 431. Nestorius Constantinopoli ejectus in suburbanum Antiochenorum Monasterium relegatus, dein Oasim postea exul deportatus fuit. At cum Cassianus illa scriberet, debebat Constantinopoli Nestorius; cur enim hortatus fuisset regis urbis cives, ut se separent ab illo, qui tam procul ab urbe regia in Asiâ vitam agebat? Libros quidem illos septem Cassianus Leoni dicavit, at nondum Papæ, sed id temporis Archidiacono Ecclesiæ Romanæ. Testatur hoc disertè Gennadius in libro de Script. Illust. cap. 61. *Ad extremum, ait, rogatus à Leone Archidiacono, postea Urbis Romæ Episcopo scripsit adversus Nestorium de Incarnatione Domini libros septem.* Sed quid Gennadii testimonio utor? Guesnayum ipsum appello hæc lib. 2. cap. 1. num. 2. scribentem: *Nec in Leone Romæ Ecclesiæ tunc Archidiacono post Sixtum verò Pontifice desinit hæc sollicitudo, neque oratio ad hujus rei disceptationem desiderata est; Nam eius hortatu Cassianus adversus Nestorium adhuc Constantinopoli degentem luculentum, atque perutile de Incarnatione Verbi suum illud edidit commentarium.* Et tamen Guesnayus, qui passim, & ubique contraria pronunciat contrà celeberrimum annualium Scriptorem Cardinalem Baronium, alioque hæc scripturire ausus est lib. 1. cap. 54. num. 7. *Alia quæ docet de Cassiano apertè secum pugnant, & non modò non coherentia inter se dicunt, sed maxime disjuncta, atque contraria.* Hæc ipsa illum audire fas est, quæ per summam injuriam doctissimo Scriptori affricat; alios enim antilogiæ insimulat, qui ejusdem vitii sapissimè reus est. Ego sanè de anno mortis Cassiani nihil certi in veterum monumentis reperio. Compertum tamen est, post annum 433. eundem decessisse Theodosio, & Valentiniano regnantibus. Guesnayus lib. 2. cap. 3. num. 5. hæc addit de Cassiano: *Corpore fuit satis amplo, & cui esset abundè sanguinis, ut Scytharum temperatio solet. Color oris pallidum inter, fuscumque anceps, quantum ex icone argenti Urbani V. studio, & impensis factâ conicere licet. Facie honestâ, & liberali, frons exporrecta, & lata majestatem addebat. Casios, vegetosque oculos habuit, nasum modicum, vultum hilarem quidem, sed vividum, & ardentem, barbam, & capillos n'gros, &c. Quæ, aliaque dum satis*

M
confi-

confidenter obtrudit, nihil aliud agit, quàm ut Lectores non absque risu mortuo Cassiano parentent, audientes Guesnajum, qui duodecimo à Cassiani morte sæculo vixit, tam exactè de facie hominem novisse, & colorem oris ejusdem ex *argenteâ iconè* didicisse. Sed hisce figmentis omiſſis obiit Cassianus cum opinione sanctitatis; undè Gregorius Magnus lib. 6. *Epist. 12. ad Respectam Abbatissam Massiliensem laudat monasterium, quod in honorem sancti Cassiani est consecratum.* Urbanus V. caput Cassiani argenteâ thecâ inclusum hac epigraphe ornandum jussit: *Caput sancti Cassiani.* Ejusdem memoria colitur Massiliæ die 23. Julii, eique precum officia solemnè ritu persolvuntur, & antè ejusdem sepulchrum extat diu, noctuque ardens lucerna propter reverentiam ergà ejusdem sanctitatem. Fuit vir doctissimus, & si in quibusdam ab Augustini doctrinâ recessit, id eo tempore egit, quando pro utrâque parte illis de rebus disputare licebat. Ejusdem collationes sanctissimi, ac sapientissimi viri eximie commendarunt; hos inter fuisse Sanctum Fulgentium ex cap. 12. Vitæ illius constat, cui tamen, uti & cæteris doctrina de gratiâ collat. 13. asserta minimè probata fuit, quam etiam postea Apostolica Sedes proscripsit.

CAPUT XIII.

Eucherii Lugdunensis, & Hilarii Arelatensis Mors. Prosper ab Epistolis Leoni Papæ. Celebratur Synodus Calchedonensis. Valentinianus Imperator occiditur. Juliani Pelagiani mors recitatur.

Anno 449. Anno quadringentesimo quadagesimo nono duo magni nominis Præsules diem obiere, Hilarius Arelatensis, & Eucherius Lugdunensis. De Hilarii obitu constat ex literis Leonis Papæ datis hoc anno XI. Kal. Octob. Asterio, & Protogene Coss. ubi ait: *Quod ergo in Arelatensium civitate defuncto sancti memorie Hilario virum etiam nobis probatum fratrem Rayennium secundum desideria Cleri, honoratorum, & plebis unanimiter consecratis &c.* Undè erravit Genadius cap. 69. de Script. Illustr. ad Marciani Imperium, qui sequenti anno regnavit, ejusdem Hilarii obitum producit. Rayennius olim Hilarii legatum egerat apud Leonem ex Honorato in lib. de Vita Hilarii cap. 10. cum ejusdem Ecclesiæ Presbyter esset. Obiit vero 5. Maii ætatis anno 48. teste eodem Honorato, qui gesta Hilarii posterorum memoriæ scriptis commendavit. Fuit Hilarius, ut ait Prosper, *unus eorum*, qui Sancti Augustini sententiam de gratuitâ prædestinatione ad fidem acriter impugnarunt, cum verò summa esset apud omnes de Hilario æstimatio, ob viri auctoritatem plurimi contrà Augustinum steterunt, cum alii illum defendere timerent. Scribit hæc Prosper in Epistolâ ad Augustinum datâ initio Episcopatus Hilarii, ut ad annum 429. ostensum est: *Ex quo non solum his, qui eos audiunt, verum etiam ipsi, qui audiuntur cum dignitatibus crevit periculum, dum & multos reverentia eorum aut inutili cobibet silentio, aut incurioso ducit assensu, & saluberrimum ipsi videtur, quod penè nullius contradictione reprehenditur.* An tandem aliquando errorem deposuerit, nescio. Ex libertate Augustinianæ sententiæ impugnandæ à quibusdam illius ætatis viris Augustino doctior habebatur; undè Livii inter Poetas tunc satis insignis dictum celebratur ab Honorato cap. 6. *Si Augustinus post Hilarium fuisset, judicaretur inferior.* Huic poe-

tæ tantum fingere encomium licuit. Prosâ, & carmine valuit, & ad stuporem usque Eucherio placuit. Libros certè Geneseos carmine describere proposuerat, extatque hujus operis fragmentum ad Leonem Papam tomo 5. Bibl. Pat. p. 2. Hinc suspicor poema illud de providentiâ, quod inter opera Prosperi insertum est, Hilario adscribi posse; cum auctorem Semipelagianum esse apertè pateat, viditque Bellarminus lib. de Script. Eccles. V. Prosper. Quæ de Hilario satis sint, nam ejus vitam diffusè scripsit Honoratus, cujus libellum olim desiderabat Baronius in notis Martyrol. ad 5. Maii, ubi de Hilario Augustinianæ doctrinæ defensore ea prodit, quæ satis evidenter à nobis ad annum 427. confutata sunt.

Eodem anno 449. Eucherium Lugdunensem defunctum esse tradit illius ætatis, ac regionis scriptor Prosper Tiro in Chronico: *Eucherius Lugdunensis Episcopus, & Arelatensis egregiam vitam consumant morte.* Attamen Sauslajus ad annum 454. Eucherii mortem collocavit, quem secutus est Labbæus, Baronius verò ad annum 463. ejusdem vitam profert ibidem num. 5. Certè anno 452. non vivebat, nam in Epist. 50. Leonis inter reliquos Episcopos Galliæ non recensetur. Hunc Eucherium ferè omnes Monasterium Lerinense habitasse scribunt, Theophilus verò Raynaudus apud Bollandum in notis ad Vitam Sancti Honorati ad diem 16. Januarii negat fuisse illum Monachum Lerinensem; sed Eucherio judice lis componitur. Hunc anno 427. in proximâ Leronis insulâ, quæ Sanctæ Margaritæ nomine hodie indicatur, habitasse ex Epistolâ ejusdem in laudem eremi perscriptâ patet. Hilarius in oratione de Sancto Honorato cap. 22. ait: *Beatus Eucherius, cum ab Eremita in tabulis, ut aſolet, cera illius in proximâ ab ipso degens insulâ, literas ejus suscepisset.* Initio tamen cum ad Monasticum inſtitutum se recepisset in Lerinam venit, quod verò non Cœnobitum, sed Anachoretam agere vellet ex Cassiano in præfat. Collat. II. Leronem se contulit, hinc in Epistolâ de laude eremi ait: *Equidem cunctis Eremiticis locis, quæ piorum illuminantur secessu, reverentiam debeo, præcipuè tamen Lerinam meam honore completor, quæ procelloſi naufragii mundi effusus piissimis ulnis receperat venientes.* Ex quibus intelligitur carmen illud Sidonii in Eucharistico ubi celebrans Lerinæ Monachos ait.

Eucheri venientis iter, redeuntis Hilari.

Quibus verbis significat, Hilarium relicto Honorato, quem Arelatem proſecutus fuerat, suam Lerinam repetiſſe; Eucherium verò initio quidè in Lerinam veniſſe, à quâ postea in proximam insulam secessit. Idem Baronius in Annalibus ad annum quadringentesimum quadagesimum primum, & in notis ad Martyrol. ad diem 16. Novemb. duos Eucherios Episcopos Lugdunenses in unum conſlarat, quod postea erratum magnus Historicus correxit in appendice ad tom. 10. p. 962. Unus enim est Eucherius senior, cui Cassianus septem collationes antè annum 426. nuncupavit, junior alter, qui Cæsario convixit, & anno 529. Synodum Arauſicanam subscripsit, integro sæculo à priori distans. At Scriptor Annalium Augustinensium ad annum 463. utriusque Eucherii facta tamque unius gesta recenset, cumque juniori duæ filiæ ex Adone fuerint, alter verò duos filios habuerit Salonium, & Varanium, eidem Eucherio utramque prolem affingit, qui tamen in Sauslajo ad diem 16. Novemb. duos Eucherios legere potuit, quem ille Auctorem sæpè laudat. Plures enim præclarissimi Antistites inter